

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3 ลักษณะของการวิจัยเป็นการวิจัยและพัฒนา (research and development : R & D) มีลำดับขั้นตอนดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานการพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3
4. เพื่อประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบ่อกรู ที่เรียนตามหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวด้วยผิวไม้ไผ่หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดบ่อกรู จำนวน 68 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดบ่อกรู จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) ได้ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรและแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 30 คน

2. แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ปัญหาอุปสรรค แนวทางแก้ไข รวมทั้งข้อเสนอแนะอื่น ๆ จากผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 15 คน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ สำหรับใช้ทดลอง (try out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 นักเรียนโรงเรียนวัดบ่อกรุ จำนวน 68 คน ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง และคัดเลือกแบบทดสอบตามคุณภาพ จำนวน 30 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ มาวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้หลักสูตรกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดบ่อกรุ จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบประเมินผลงาน คือ การประเมินผลงานระหว่างทดลองใช้หลักสูตรจากการปฏิบัติกิจกรรม โดยใช้อิงเกณฑ์การประเมิน (rubric) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ผ่านการประเมินร้อยละ 80.00 และให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบมาตราประมาณค่า 3 ระดับคุณภาพ คือ ดี พอใช้ และปรับปรุง โดยผู้วิจัยประเมินด้วยตนเอง

5. แบบประเมินเจตคติต่อการเรียน คือ การประเมินผลหลังใช้หลักสูตรซึ่งเรียนตามหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ โดยใช้เกณฑ์การวัดเจตคติของลิเคอร์ท (Likert's Scal) และมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยรายข้อและการแปลความหมายค่าเฉลี่ยในภาพรวมทั้งฉบับของการประเมินเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2549, หน้า 223 - 225) ดังนี้

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยรายข้อ

4.21 – 5.00	หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.41 – 4.20	หมายถึง เห็นด้วย
2.61 – 3.40	หมายถึง ไม่แน่ใจ
1.81 – 2.60	หมายถึง ไม่เห็นด้วย
1.00 – 1.80	หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยในภาพรวมทั้งฉบับ

4.21 – 5.00	หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนมากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนมาก
2.61 – 3.40	หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนน้อย
1.00 – 1.80	หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการดังนี้

1. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรโดยดำเนินการ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

1.1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอนและงานวิจัยการจักสาน

1.1.2 ดำเนินการสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรและแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 30 คน

1.1.3 ดำเนินการสัมภาษณ์ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ปัญหาอุปสรรค แนวทางแก้ไข รวมทั้งข้อเสนอแนะอื่น ๆ จากผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 15 คน

หลังจากนั้นนำข้อมูลพื้นฐานที่ได้มาวิเคราะห์ และนำข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วมาสร้างหลักสูตรฉบับร่างซึ่งหลักสูตรฉบับร่างประกอบด้วย หลักการและจุดหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อ การเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

1.2 ดำเนินการพัฒนาหลักสูตร โดยการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสอบถามสัมภาษณ์ ซึ่งผ่านการวิเคราะห์เรียบร้อยแล้ว นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและให้ข้อเสนอแนะ หลังจากนั้นดำเนินการจัดทำหลักสูตรฉบับร่างและนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของหลักสูตรฉบับร่างและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง ผู้วิจัยนำหลักสูตรฉบับร่างกลับมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ต่อจากนั้นนำส่งหลักสูตรฉบับร่างให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้ตรวจสอบความถูกต้อง และความสอดคล้องของหลักสูตร จากนั้นนำหลักสูตรฉบับร่างมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรการสานพัดจ้ามจีวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุพรรณบุรี เขต 3 ดังนี้

1.3.1 ส่งหนังสือขออนุญาตทดลองใช้หลักสูตรกับผู้บริหารสถานศึกษา

1.3.2 จัดเตรียมสถานที่ สื่อประกอบการเรียนรู้ และดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรโดยการทดสอบก่อนการใช้หลักสูตร (pre - test) ต่อจากนั้นนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ และทดสอบหลังการใช้หลักสูตร (post - test)

1.4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร เมื่อสิ้นสุดการทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินผลด้านความรู้และทักษะ แบบประเมินผลด้านคุณธรรม แบบประเมินผลงานนักเรียน และแบบประเมินเจตคติต่อการเรียน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ค่าสถิติร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติทดสอบค่า t - test แบบ dependent samples และวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) แล้วนำผลจากการประเมินผลมาปรับปรุงหลักสูตร

สรุปผลการวิจัย

จากการนำหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ที่วิจัยและพัฒนา (research and development : R & D) ขึ้นมีประเด็นการอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 พบว่า

1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 49 และมาตรา 66 ให้นุ้คคลทุกคนมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษา มีสิทธิอนุ้รักษหรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วม ในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) ให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุล ทั้งร่างกาย จิตใจ ความรู้ ทักษะ ความสามารถ เพื่อให้เพียงพอทั้งด้านคุณธรรมและความรู้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตนตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ มาตรา 23 การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับโดยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับตนเอง ความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติ สังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทย และระบบการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ความเข้าใจทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและใช้สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

ยั่งยืน มาตรา 27 ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ ตลอดจน เพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตาม วัตถุประสงค์ ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

1.2 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร นำมาพัฒนาหลักสูตรการ สานพันด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ มีองค์ประกอบของหลักสูตรคือ หลักการและจุดหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของทาบ (Taba, 1962, p.10) ที่ระบุว่า องค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วย จุดหมาย วัตถุประสงค์ เนื้อหาและประสบการณ์เรียนรู้ รูปแบบการเรียนรู้ การ ประเมินผลการเรียนรู้

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร โดยระบุขั้นตอนต่าง ๆ ที่มีความสอดคล้องกันและมีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร โดยรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของนักการศึกษาแต่ละคนมีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ ชิวรัตน์ สาลีประเสริฐ (2545) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การอนุรักษ์ โบราณสถานโบราณวัตถุอำเภออุทอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) งานวิจัยของ ฉลองชัย ข้องหลิม (2548) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเทคนิคการสอนกีฬาฟุตบอล สำหรับครูผู้สอนประถมศึกษา 3) งานวิจัยของสมชาย สีสด (2548) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตร การเลี้ยงสุกร กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 4) งานวิจัยของรุ่งลาวัลย์ รังสาสตรี (2549) ได้เสนอการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมทำ เครื่องประดับจากกะลามะพร้าว สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนดาดลีประชาสรรค์ 5) งานวิจัยของพระมหาสมศักดิ์ จันทวด (2549) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมเรื่องสมาธิภาวนา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท้ายพิบูล(สำนักงานสลากกินแบ่งสงเคราะห์ 68) จังหวัดสระบุรี 6) งานวิจัยของ จิราณวิวัฒน์ พึ่งอ่อน (2550) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานและ เทคโนโลยีเรื่องการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนว่าถอนสมอ อำเภอกำแพง จังหวัดสิงห์บุรี 7) งานวิจัยของจำลอง นำพา (2550) ซึ่งทำ การพัฒนาหลักสูตรเพิ่มเติม วิถีไทยกับเยาวชนไทยในปัจจุบัน กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนหนองแค "สรกิจพิทยา" อำเภอก หนองแค จังหวัดสระบุรี 8) งานวิจัยของพระมหาเนตร ดอกมะกล้า (2551) ซึ่งทำการพัฒนา หลักสูตรฝึกอบรมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรการสานพัด โดยหลักการ แนวคิด และรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของนักการศึกษาแต่ละคนเป็นงานจักสานโดยตรง ดังนี้

- 1) งานวิจัยของสมภพ สุตแสง (2547) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มกรงานและพื้นฐานอาชีพ เรื่องการสานกระดิ่ง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนป่าช่างโนนลาน สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแกดำ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
- 2) งานวิจัยของสำเร็จ ยอยรู้รอบ (2547) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษางานหัตถกรรม พื้นบ้านการทำเปลญวน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนแม่พระประจักษ์ สุพรรณบุรี
- 3) งานวิจัยของนภาพร เดชบุรีรัมย์ (2548) ได้ศึกษาเรื่องการสานกระดิ่งข้าวด้วยไม้ไผ่โดยใช้กระบวนการหาความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกันทรวิชัยและชุมชนบ้านลุ่มพุก ตำบลโคกพระ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม
- 4) งานวิจัยของพระธัญวรัตน์ โจนลายดา (2549) ได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการสานตะกร้าพลาสติก

1.5 การสอบถามความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร และแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจากนักเรียนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 53.33 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 11 – 12 ปี ร้อยละ 66. 67 นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ในโรงเรียน ร้อยละ 93.33 และนักเรียนทุกคนต้องการให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบสาธิต และการฝึกปฏิบัติจริง ร้อยละ 100. 00

1.6 การสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียนเนื่องด้วยความต้องการในการพัฒนาหลักสูตร และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ปัญหาอุปสรรค แนวทางแก้ไข รวมทั้งข้อเสนอแนะอื่น ๆ ในการพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 53.33 อายุระหว่าง 41 – 50 ปี ร้อยละ 40. 00 มีอาชีพทำไร่ – ทำนา ร้อยละ 80.00 มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ปริญญาโท ร้อยละ 06. 67 มีตำแหน่งการทำงานสูงสุด คือ ผู้บริหารสถานศึกษา ร้อยละ 06. 67 ผู้ให้สัมภาษณ์ ร้อยละ 100.00 มีความต้องการให้มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ร้อยละ 100.00 เห็นว่าควรจัดในลักษณะให้นักเรียนได้เรียนทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ โดยให้นักเรียนสังเกตการสาธิต และลงมือปฏิบัติการสานพัดจริง ร้อยละ 80.00 ต้องการให้จัดการเรียนการสอนการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ต่อเนื่องตลอดไป

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 พบว่า การสร้างองค์ประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี หลักการ และข้อมูลพื้นฐานโดยสำรวจความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมาเป็นพื้นฐานในการสร้างโครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วย หลักการและจุดหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แผนการจัดการ

เรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล โดยมีรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับไม้ไผ่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ความสำคัญของพืด และคุณค่าของเครื่องจักสาน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ประเภทของเครื่องจักสานและเครื่องจักสานในจังหวัด

สุพรรณบุรี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ความหมาย ประโยชน์ และการศึกษาดัวอย่างพืด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การเลือก ไม้ไผ่ และ การเตรียมวัสดุ อุปกรณ์

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การสานพืดจากวัสดุอื่น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การเตรียมไม้ไผ่และการจักตอก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การสานพืดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 การวัดผลประเมินผล การคิดราคาต้นทุนการผลิต

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 การจัดการกับผลผลิต

3. ผลจากการทดลองใช้หลักสูตรการสานพืดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุพรรณบุรี เขต 3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองหลักสูตร จำนวน 8 สัปดาห์ 16 ชั่วโมง โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการจัดกิจกรรมการทดลองใช้หลักสูตรเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การประเมินผลสัมฤทธิ์ก่อนใช้หลักสูตร ระหว่างใช้หลักสูตร และหลังใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 2 ประเมินผลงานของนักเรียน คือ การประเมินผลระหว่างใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินเจตคติต่อการเรียน คือ การประเมินผลหลังใช้หลักสูตร

4. ผลของการประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร มีดังนี้

4.1 ผลการประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร ผู้วิจัยได้ทดลองใช้หลักสูตรการสานพืดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุพรรณบุรี เขต 3 ผลที่เกิดขึ้นสรุปได้ดังนี้

4.1.1 ผลของการประเมินผลหลักสูตรฉบับร่าง โดยผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรจำนวน 2 คน ด้านเนื้อหา จำนวน 2 คน ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน พบว่า หลักสูตรมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) เท่ากับ 1.00 นั่นคือ มีความสอดคล้องเหมาะสม

4.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1.3 ผลการประเมินด้านความรู้และทักษะปฏิบัติกิจกรรม ประเมินระหว่างใช้หลักสูตรโดยภาพรวมอยู่ในระดับคุณภาพดี

4.1.4 ผลการประเมินผลด้านคุณธรรมโดยการสังเกตพฤติกรรม ประเมินระหว่างใช้หลักสูตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับคุณภาพดี

4.1.5 การประเมินผลงานของนักเรียน ประเมินผลระหว่างใช้หลักสูตรโดยภาพรวม ผลงานของนักเรียนอยู่ในระดับคุณภาพดี

4.1.6 การประเมินเจตคติต่อการเรียน คือ การประเมินผลหลังการใช้หลักสูตร โดยภาพรวมนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่อยู่ในระดับมากที่สุด

4.1.7 การปรับปรุงหลักสูตร ภายหลังจากนำหลักสูตรไปทดลองใช้แล้ว ผู้วิจัยได้พบข้อควรแก้ไขและปรับปรุงหลักสูตรในเรื่องของเวลาภาคปฏิบัติน้อยไป ผู้วิจัยเห็นสมควรที่จะเพิ่มเวลาแผนการเรียนรู้การสานพัดจากวัสดุอื่น จาก 2 ชั่วโมง เป็น 4 ชั่วโมง แผนการเรียนรู้ การเตรียมไม้ไผ่และการจักตอก จาก 1 ชั่วโมง เป็น 2 ชั่วโมง เพื่อนำไปปรับปรุงในหลักสูตรหรือเป็นแบบอย่างสำหรับผู้ที่จะใช้ในโอกาสต่อไปให้สมบูรณ์เหมาะสมยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

จากการพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3 มีประเด็นสำคัญที่จะต้องอภิปรายผลในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

1. จากผลของการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร โดยศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสำรวจความต้องการ ความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร พบว่านักเรียนยังขาดการพัฒนาตนเองในเรื่องของการอนุรักษ์และการสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างคุณค่าให้กับสินค้า และทรัพย์สินทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะทางสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ยังไม่มีการส่งเสริม และยังไม่ดำเนินการอย่างจริงจังดังที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) และที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 รวมทั้งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายทางการศึกษาของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ต้องการให้บุคคลทุกคนมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย บุคคลมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จาก

ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) ที่ต้องการพัฒนาคนทั้งร่างกาย จิตใจ ความรู้ทักษะ ความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายทางการศึกษาของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ต้องการพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต รักษาสิทธิ เสรีภาพ เคารพกฎหมาย อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และยังคงสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ที่จัดการศึกษาเพื่อมุ่งเน้นกระบวนการคิด ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ ทำเป็น คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น เน้นการอนุรักษ์ การสืบสานศิลปวัฒนธรรม ประเพณีไทยตามภูมิปัญญาท้องถิ่นและสากล ประกอบกับความต้องการเบื้องต้นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจากการสอบถาม และการสัมภาษณ์ ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกฝ่ายต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตร การสานพัตด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ขึ้นในโรงเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรการสานพัตด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 เพื่อสนองนโยบายทางการศึกษาของหน่วยงานต่าง ๆ ดังกล่าว และเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ได้ร่วมอนุรักษ์ และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นของตน คือ การสานพัตด้ามจิว

2. จากการพัฒนาหลักสูตรการสานพัตด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ซึ่งองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย หลักการและจุดหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล จากผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรฉบับร่างมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) เท่ากับ 1.00 แสดงว่าเป็นหลักสูตรที่ดีมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ซึ่งองค์ประกอบของหลักสูตรการสานพัตด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ที่สร้างขึ้นประกอบด้วย หลักการและจุดหมาย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับหลักการพัฒนาหลักสูตรของสงัด อุทรานันท์ (2532, หน้า 244) ได้เสนอแนวคิดในการแบ่งองค์ประกอบของหลักสูตรออกเป็น 7 ส่วน คือ 1) เหตุผลและความจำเป็นของหลักสูตร 2) จุดหมายประสงค์ 3) เนื้อหาสาระและประสบการณ์ 4) การเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 5) การเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิชาการในชุมชน 6) การประเมินผล 7) การเสนอแนะเกี่ยวกับการช่วยเหลือและส่งเสริมผู้เรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ สุมิตร คุณานุกร (2520, หน้า 9) ได้กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 ส่วน คือ 1) ความมุ่งหมาย 2) เนื้อหา 3) การนำหลักสูตรไปใช้ 4) การวัดและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับหลักการและแนวทางการพัฒนาหลักสูตรของปราโมทย์ จันทร์เรือง (2550, หน้า 10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญ ๆ ไว้ 9 ส่วน โดยเริ่มจาก 1) หลักการ 2) จุดหมาย

3) โครงสร้าง 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ขอบข่ายเนื้อหา 6) เวลาเรียน 7) กิจกรรมการเรียนการสอน 8) สื่อการเรียนการสอน 9) การวัดและประเมินผล และสอดคล้องกับองค์ประกอบของหลักสูตรตามแนวคิดของทาบา (Taba, 1962) ได้สรุปว่าองค์ประกอบของหลักสูตรควรประกอบด้วย คือ 1) จุดหมายกับวัตถุประสงค์ 2) เนื้อหาวิชาและประสบการณ์เรียนรู้ 3) รูปแบบการเรียนการสอน 4) การประเมินผลการเรียนรู้

3. จากผลการนำหลักสูตรการสานพัตตำจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3 โดยนำหลักสูตรไปใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และได้ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตร ในปีการศึกษา 2552 ภาคเรียนที่ 1 ระหว่าง เดือนพฤษภาคม – กรกฎาคม จำนวน 16 ชั่วโมง ได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสนใจ ตั้งใจเรียน และมีความกระตือรือร้นในการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถในการสานพัต รวมทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะว่านักเรียนได้เรียนจากกิจกรรมจริงด้วยตนเองมีความสนใจ มีความตั้งใจ และมีความรับผิดชอบในการทำงานซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและงานวิจัยของนันทิชัย หิรัญวงษ์ (2547) การพัฒนาหลักสูตรมคคุเทศก์น้อยนำเที่ยวบึงฉวากเฉลิมพระเกียรติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้นักเรียนปฏิบัติตนเป็นมคคุเทศก์น้อยนำเที่ยวบึงฉวากเฉลิมพระเกียรติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย สีสด (2548) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรการเลี้ยงสุกรขุน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้จัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง นักเรียนมีความตั้งใจ สนใจ เพลิดเพลิน สนุกสนานกับกิจกรรมในเรื่องที่ทำการเรียนการสอน และสอดคล้องกับงานวิจัยของงามตา เพชรคอน (2549) การพัฒนาหลักสูตรการอนุรักษ์ท้องถิ่นเรื่องผักพื้นบ้าน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 เน้นกิจกรรมให้เป็นรูปธรรมที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. จากผลการประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร

ผู้วิจัยได้แบ่งการประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตรออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้ การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ประเมินผลก่อนและหลังใช้หลักสูตร การประเมินผลด้านความรู้และทักษะ การประเมินผลด้านคุณธรรม และการประเมินผลงานของนักเรียน คือ การประเมินผลระหว่างใช้หลักสูตร และประเมินเจตคติต่อการเรียน คือ การประเมินผลหลังใช้หลักสูตร

4.1 จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ประเมินผลก่อนและหลังใช้หลักสูตร พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าหลักสูตรการสานพัตตำจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3 สามารถพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการสานพัต ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้เรียนจาก

การปฏิบัติกิจกรรมจริงด้วยตนเองมีความสนใจ มีความตั้งใจ และมีความรับผิดชอบ
 ในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนันธิชัย หิรัญวงศ์ (2547, บทคัดย่อ)
 ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรมัลติเทคนิคน้อยนำเที่ยวบึงฉวากเฉลิมพระเกียรติ สำหรับนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้จัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริงทั้งภาคทฤษฎีภาคปฏิบัติ
 และกิจกรรมทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจสามารถปฏิบัติกิจกรรมด้านต่าง ๆ ของ
 กระบวนการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้หลักสูตรสูง
 กว่าก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ
 ฉลองชัย ช้องหลิม (2548) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเทคนิคการสอนกีฬาฟุตบอล สำหรับ
 ครูผู้สอนระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนระดับประถมศึกษา ปีการศึกษา 2547
 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ครูมีความรู้ก่อนและหลัง
 การฝึกอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่ง
 ลาวัลย์ รังศาสตร์ (2549) การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมทำเครื่องประดับจากกะลามะพร้าว
 สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดาศิลิประชาสรรค์ มีความรู้หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อน
 ฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของจำลอง นำพา (2550) ซึ่งทำ
 การพัฒนาหลักสูตรเพิ่มเติม วิถีไทยกับเยาวชนไทยในปัจจุบัน กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา
 ศาสนา และวัฒนธรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปี 3 ของโรงเรียนหนองแค "สรกิจพิทยา" อำเภอ
 หนองแค จังหวัดสระบุรี พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ ความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการ
 ทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 การประเมินผลด้านความรู้และทักษะ การประเมินผลด้านคุณธรรม และการ
 ประเมินผลงานของนักเรียน คือ การประเมินระหว่างใช้หลักสูตร พบว่า ผลการประเมินด้าน
 ความรู้และทักษะปฏิบัติกิจกรรมแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ใน
 ระดับคุณภาพดี การประเมินผลด้านคุณธรรมโดยการสังเกตพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดกับ
 นักเรียนขณะปฏิบัติงานแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับ
 คุณภาพดี และการประเมินผลงานของนักเรียนจากการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองโดยภาพรวม
 ผลงานของนักเรียนอยู่ในระดับคุณภาพดี ซึ่งแสดงว่าวิธีการสอนโดยการบรรยาย การ
 สาธิต การให้นักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมจริงด้วยตนเองทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รวมทั้งให้
 นักเรียนได้ใช้สื่อของจริงในการปฏิบัติกาสรานพัต ทำให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมจริงด้วยตนเอง
 จนกระทั่งเกิดเป็นผลงานของนักเรียน มีการประเมินผลงานของนักเรียนโดยใช้แบบประเมินผล
 งานของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้อิงเกณฑ์การประเมิน (rubric) ซึ่งเป็นการประเมินผล
 งานตามสภาพจริง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงของกรม
 วิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 105) ได้ให้แนวการวัดและประเมินผล กลุ่มสาระ
 การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เน้นการวัดผลตามสภาพจริง คือ เมื่อนักเรียนเรียนจบ
 เรื่องใด เรื่องหนึ่งแล้วต้องมีผลงานเชิงประจักษ์ ผลงานที่เป็นรูปธรรม ผลงานเป็นสิ่งที่สะท้อน

ความจริงของผู้เรียนว่า รู้จริง ทำได้จริง ดีจริงหรือไม่ และสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราวุฒินันท์ พึ่งอ่อน (2550, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดดอนสมอ อำเภอกำแพง จังหวัดสิงห์บุรี หลังใช้หลักสูตรนักเรียนสามารถปฏิบัติการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าวได้

4.3 การประเมินเจตคติต่อการเรียน คือ การประเมินหลังใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรการสานพัดตำมจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด ซึ่งแสดงว่า วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการสานพัดตำมจิวจากผิวไม้ไผ่ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนเพราะนักเรียนเห็นความสำคัญของการปฏิบัติกิจกรรมจริงทั้งเป็นรายบุคคล ปฏิบัติกิจกรรมรวมกันเป็นกลุ่ม การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งการพูดกันด้วยวาจาสุภาพ ทำให้บรรยากาศในการเรียนอบอุ่น เป็นกันเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย สีเสด (2548, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรการเลี้ยงสุกรขุน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่ดีต่อหลักสูตรการเลี้ยงสุกรขุน โดยภาพรวมนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อหลักสูตร และสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาสมศักดิ์ จันทอด (2549, บทคัดย่อ) ซึ่งทำการพัฒนาหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมเรื่องสมาธิภาวนา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อหลักสูตร

ข้อเสนอแนะ

หลักสูตรการสานพัดตำมจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ได้พัฒนาหลักสูตรนี้ขึ้นมาเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้กับสถานศึกษาชั้นพื้นฐานภายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

- 1.1 ควรศึกษารายละเอียดของหลักสูตรการสานพัดตำมจิวจากผิวไม้ไผ่ เพื่อความสะดวกและความเหมาะสมของการนำไปใช้
- 1.2 ควรศึกษาเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่น การจัดหาวัสดุ อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ในการสานพัด
- 1.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ควรจัดให้เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละกิจกรรม และสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษานั้น ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยและการติดตามผลงานของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนตามหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ เพื่อทราบพัฒนาการของนักเรียนต่อไป

2.2 การพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 การวิจัยครั้งต่อไปควรนำไปทดลองใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 อาจจะทำให้ได้ผลงานของนักเรียนดีกว่าการวิจัยในครั้งนี้

2.3 การวิจัยในครั้งต่อไปควรพัฒนาเป็นการสานพัดขนาดต่าง ๆ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้มากกว่านี้

2.4 การวิจัยครั้งต่อไปควรมีการทดลองใช้วัสดุอื่น ๆ เช่น ใบบตาล กระดาษสา เส้นพลาสติก มาใช้สานพัดด้ามจิวดูบ้าง และควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ดูบ้าง เช่น ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อพัดด้ามจิวหรือเจตคติต่อชุมชน